EL PUNT (BARCELONA)
BADALONA
28/03/10
Prensa: Diaria
Tirada: 12.220 Ejemplares
Difusión: 7.852 Ejemplares
Página: 27
Sección: CULTURA Valor: 2.285,00 € Área (cm2): 821,1 Ocupación: 86,22 % Documento: 1/1 Cód: 36626309

El dia del gran teatre del món

Barcelona celebra, per primer cop, de manera unitària, el Dia Mundial del Teatre amb una cercavila massiva per la Rambla

JORDI BORDES / **Barcelona**

● Shakespeare a *Al vostre gust* adverteix: «El món sencer és un teatre, i tots els homes i dones som comediants.» Aquesta rèplica la va aprofitar el primer tinent alcalde de l'Ajuntament de Barcelona, Carles Martí, en el seu discurs amb motiu del Dia Mundial del Teatre a Barcelona, ahir, a la plaça de William Shakespeare, en què, per primer cop, el *món* teatral es va unificar. Feia cinc anys que es duplicava la celebració: d'una banda, l'Associació d'Actors i Directors Professionals de Catalunya (AADPC); de l'altra, els empresaris teatrals d'Adetca. Ahir van compartir manifest universal i local. Si al migdia ja va augmentar l'assistència als actes dels anys passats, a la tarda va esdevenir popular baixant per la Rambla, per sorpresa de turistes, ciutadans i estàtues humanes.

Daniel Martínez, president de l'Associació d'Empresaris de Teatre de Catalunya (Adetca), estava eufòric ahir a la tarda. Estava convençut que ja mai més no es plantejarà fer la festa per separat. Ara, només cal anar-la millorant i fent-la més atractiva i més popular, edició a edició. A més, ara es pretén que els membres de l'associació d'actors i directors també participin en la gala d'obertura de la temporada (*Barcelona aixeca el teló*) el curs vinent. El mèrit de Barcelona és haver après a anar junts. Tot el sector va de bracet i amb la complicitat de les institucions (Carles Martí ja intuïa que mai les seves ajudes no serien prou per als interessats, però). Està molt lluny de Madrid en què munten una festa teatral multitudinària? Per Martínez, res de tot això. Perquè qui organitza les festes per impulsar l'assistència al teatre a Barcelona és el mateix sector.

Les personalitats del món teatral es van citar als jardins de Shakespeare, al migdia. Alguns exemples? Alfred Fort i Sergi Belbel, del TNC; Joan Francesc Marco, del Liceu; Ricardo Szwarcer, del Festival Grec; Toni Albadalejo, de l'empresa 3xtr3s; el mateix Martínez i Jordi González, de Focus; Joan Maria Gual, president de l'AADPC i director del Festival de Peralada, o Sergi Mateu, com a vicepresident de l'entitat d'actors estatals Aisge. Els directius del Teatre Lliure van excusar la seva assistència, ja que Rigola era a Colòmbia amb motiu de la representació de *2666*. Molts actors van assistir a la cita: des d'una festiva Lloll, un còmic Joan Pera (poc abans de fer la foto de família d'artistes va certificar que sí, que «Catalunya és el país amb més actors per metre quadrat»), així com Montserrat Carulla, Rosa Novell, Mingo Ràfols o Xavier Serrat, entre molts d'altres.

Mario Gas (director del Teatro Español de Madrid) va fer la lectura del manifest local (una característica de la trobada del sindicat d'actors, en què habitualment s'és reivindicatiu per la precarietat de la professió). Gas va llançar algunes alarmes de baixa intensitat, advertint que el món neocapitalista «afavoreix les actituds insolidàries i crea monopolis castradors de la llibertat associativa». També va lamentar que s'hagués oblidat el teatre compromès amb la llengua i la identitat que es va fer durant la postguerra i el llarg franquisme. El director va convidar que les noves generacions d'actors «no dubtin a enfrontar-se a aquells que, en nom del teatre, la política o el mercat voldran segrestar la seva llibertat, que surtin a cercar el públic, però que no cedeixin davant del públic». Lloll Bertran abans havia llegit el manifest de Judi Dench. L'actriu anglesa celebrava la capacitat del teatre d'unificar cultures i de fer-se només amb la necessitat d'un actor i un espectador. Per Dench, el repte és que el teatre, a més «de fer-nos somriure o plorar, hauria de fer-nos reflexionar».

Carme Portaceli i el seu equip de la Factoria Escènica Internacional (FEI) van fer un tast del seu *Ricard II* als bancs del jardí com a colofó de la festa. L'ambientació romàntica contrastava notablement amb l'escenografia original de l'obra estrenada: un humit pàrquing subterrani.

Joan Pera, Lloll Bertran i Mingo Ràfols, a la plaça de Shakespeare. A baix, actors repartint programes i roses. / ANDREU PUIG

2010, un altre bon any

Carles Martí confia que l'any vinent serà bo per al teatre. En primer lloc, perquè per la següent Diada Mundial del Teatre ja s'haurà reobert el Teatre Lliure de Gràcia. També va indicar dues iniciatives municipals per fer més visible les accions escèniques a la ciutat: s'estan indicant amb rètols tots els teatres públics i privats que hi ha a tots els districtes, i s'ha situat una taquilla al Palau de la Virreina per comprar entrades de qualsevol espectacle que es faci a a Barcelona a meitat de preu. Tot i que la iniciativa ja es va anunciar fa unes setmanes, encara té alguns problemes logístics, que s'espera haver resolt per a la iniciativa del festival teatral per Sant Jordi. Martí ja es fa seves les paraules que fa uns mesos aventurava Daniel Martínez, començar a somiar amb el sostre dels tres milions d'espectadors (el 2009 va sumar 2,7 milions). Un món llunyà, però cal pensar que fa només 5 anys semblava inabastable la fita dels dos milions.

Cercavila amb premi

● A la tarda, va arribar la festa. Alumnes de teatre animaven una comitiva oberta per un grup de dixieland, un cop llegit els dos manifestos del matí i d'haver homenatjat la Xirgu (hi ha una escultura en un racó) llançant-li unes oloroses roses, que com anys enrere tot seguit van interessar els ciutadans aliens a la festa.

A la plaça del davant del Teatre Romea, la festa ja s'intuïa distesa. Efectivament, l'arribada a la Rambla va ser apoteòsic. Tot i que no era massa la comitiva que seguia els músics, va crear una gran expectació. A la pregunta en tots els idiomes possibles sobre de què es tractava aquella cercavila, hi havia un cartell que ho responia, aclarint que ahir era el Dia Mundial del Teatre. El rètol, posat sobre d'una plataforma amb rodes que també carregava uns altaveus per a les improvisacions d'Els Xerraires («el Principal està una mica tancat», sarcàstics). Les estàtues van baixar del seu pedestal per no rebre l'envestida de la plataforma i perquè l'espectacle s'ho valia. Els qui van seguir fins a l'escultura dels Santpere van poder aconseguir algunes del miler d'entrades que es van voler regalar. Només calia ajuntar dues meitats dels programes de mà.